

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Office Park Šantovka, s. r. o.**, se sídlem Washingtonova 1624/5, Praha 1, zast. Mgr. Martinem Mládkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 57, Praha 1, proti žalovanému: **Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské náměstí 162/3, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2014, č. j. 11 A 181/2013-75,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2014, č. j. 11 A 181/2013 - 75, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci, obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[1] Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v jeho údajně nezákonném postupu ve vztahu ke stavebnímu záměru s názvem „Šantovka Tower“. V žalobě žalobkyně formulovala žalobní návrh v následujícím znění:

„Národnímu památkovému ústavu, Valdštejnské nám 162/3, 118 01 Praha 1 – Malá Strana, a všem jeho územním pracovištím, včetně všech jejich zaměstnanců, se ve věci záměru Šantovka

Tower, který má být realizován mj. na pozemcích parc. č. 109/1, 114/2, 114/3, 114/6, 114/7, 114/18, 114/21, 132/1, 195/2, 550, 554, 575 a 1289, k. ú. Olomouc – město, obec Olomouc:

(1) zakazuje realizovat jakékoli úkony, vyjma těch, ke kterým existuje výslovné zákonné zmocnění (jako např. vydání odborného vyjádření dle § 14 odst. 6 zákona o památkové péči), zejména se zakazuje v souvislosti s uvedeným záměrem vydávat tisková prohlášení, pořádat tiskové konference a činit jakákoli veřejná prohlášení či vyjádření;

(2) přikazuje postupovat ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, včetně zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a jím definovaných základních zásad, a tudíž mj. projednat námitku podjatosti členů vědecké rady generální ředitelky Národního památkového ústavu postupem dle § 14 správního řádu.“

[2] V doplnění žaloby ze dne 29. 11. 2013 (dále jen „doplnění žaloby“) žalobkyně žalobní návrh rozšířila o petit ve znění: „Vyjádření generální ředitelky Národního památkového ústavu dopisem ze dne 24. 9. 2013 a podkladové vyjádření vědecké rady generální ředitelky Národního památkového ústavu jsou úkony učiněné v rozporu s právními předpisy a nelze k nim přihlídnout v jakémkoli řízení ve věci záměru Šantovka Tower.“

[3] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku uvedla, že městský soud rozhodl o jí uplatněném žalobním návrhu pouze v rozsahu žaloby, nikoli však již jejího doplnění; stěžovaný rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že mu doplnění žaloby nebylo doručeno a ani mu o tomto dokumentu není nic známo.

II.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal v záhlaví označený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či řízení jemu předcházející netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnosti vyhověl na základě úvah dále vyložených.

[7] Námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu shledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou.

[8] Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 8. 12. 2009, čj. 8 Afs 73/2007-111, Nejvyšší správní soud v návaznosti na nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, č.

pokračování

225/2008 Sb. ÚS, dále uvedl, že krajský soud je povinen se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami. Zamítne-li žalobu, přičemž se opomene zabývat některou z námitek, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[9] Městský soud na stranách 1 až 4 napadeného rozsudku rekapituluje skutkový stav věci a argumentaci stran. Na stranách 5 a 6 dále zkoumá otázku pasivní legitimace žalovaného, přičemž samotnému vypořádání žalobních námitek se věnuje na straně 7 a 8 svého rozsudku. Zabývá se však toliko stěžovatelčinou argumentací uvedenou v žalobě.

[10] Nejvyšší správní soud k věci především uvádí, že stěžovaným rozsudkem rozhodl městský soud o celém předmětu řízení. Názor stěžovatelky, dle něhož bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto pouze o žalobním návrhu obsaženém v žalobě, avšak nikoli již o návrhu obsaženém v jejím doplnění, správný není. Formulace enunciátu meritorního výroku rozsudku („*Žaloba se zamítá.*“) nevzbuzuje žádnou pochybnost o závěru, že žalobní žádání bylo zamítnuto zcela, tj. bez ohledu na to, byl-li petit žaloby obsažen v jejím prvotním znění či až v podání, jímž byla žaloba doplněna.

[11] Mylná stěžovatelčina úvaha byla snad ovlivněna neúplným odůvodněním rozsudku. To však nic nemění na závěru, že zamítnuto bylo městským soudem vše, co po soudu bylo stěžovatelkou žádáno.

[12] Ve vztahu k námitkám obsaženým v žalobě přitom městský soud odůvodnil zamítavý rozsudečný výrok bezvadně; potud mu nelze nic vytýkat. Námitky uplatněné v doplnění žaloby i v něm uvedené rozšíření žalobního žádání však městský soud zcela přehlédl a nezmiňuje se o nich ani v naraci svého rozhodnutí. Tím, že městský soud doplnění žaloby v důvodech rozsudku nikterak nerefletoval, zatížil své rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů.

[13] Ze soudního spisu je dále patrné, a uvádí i to žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, že doplnění žaloby nebylo žalovanému vůbec komunikováno, a to ačkoli obsahovalo nově uplatněnou argumentaci a další žalobní požadavek. To je však procesní vada, jež by pro svou závažnost sama o sobě postačovala ke zrušení stěžovaného rozsudku, neboť jejím důsledkem bylo porušení práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (k tomu v podrobnostech postačí v nyní projednávané věci odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007-90, a na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva v něm citovanou). Povinnost soudu seznámit žalovaného s obsahem žaloby (a tedy i s obsahem jejího doplnění) je bezvýjimečná. Nápravu procesního pochybení spočívajícího v nekomunikování žaloby žalovanému nemůže – obecně vzato – nahradit ani soud vyšší instance, neboť by tím popřel devolutivní účinky opravného prostředku. I z tohoto důvodu musí být stěžovaný rozsudek zrušen dle § 109 odst. 4 s. ř. s. pro vadu řízení, která mohla (nikoli nutně musela) mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[14] Nejvyšší správní soud nemohl také přehlédnout skutečnost, že městský soud rozhodl ve věci bez jednání, ačkoli s tímto postupem žalovaný na základě výzvy dle § 51

odst. 1 s. ř. s. obsažené spolu s informací o složení senátu v přípisu městského soudu ze dne 19. 12. 2013 (doručeném žalovanému dne 27. 12. 2013) vyjádřil v podání ze dne 6. 1. 2014 nesouhlas. Ze soudního spisu navíc není patrné, že by výzva dle § 51 odst. 1 s. ř. s. spolu s informací o složení senátu byly doručeny také stěžovateli. I tato pochybení jsou důvodem pro kasaci stěžovaného rozsudku Nejvyšším správním soudem, a to rovněž pro závažnou vadu řízení dle § 109 odst. 4 s. ř. s.

[15] Nad rámec kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že se plně ztotožňuje s argumentačně dostatečně podloženým závěrem městského soudu o pasivní legitimaci žalovaného dle § 82 s. ř. s.

III.

Závěr a náklady řízení

[16] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek městského soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 11 A 181/2013-75, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu